

Čís. 12973.

Pokud dřívější nájemce, jemuž se nástupce v nájmu zavázal zaplatiti náklady na úpravu bytu, byl jen povinen, by při vystěhování se z bytu nechal jej v takovém stavu, v jakém byt byl po úpravě, neměl však povinnost, by svému nástupci předal do vlastnictví zařízení, jímž úpravu bytu provedl.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 1883/33.)

Žalobce vynaložil náklady na úpravu bytu, jež měl v nájmu. Žalovaný, jenž najal byt po žalobci, zavázal se zaplatiti žalobci za náklady, vynaložené na úpravu bytu, 6.000 Kč, zaplatil mu však jen 1.000 Kč. Žalobu o zaplacení 5.000 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle přednesu stran učinil žalobce jako nájemník náklady na úpravu bytu; byt ten si najal jeho pomocí žalovaný, jenž se zavázal žalobci, že mu zaplatí jako náhradu za náklady vynaložené na úpravu bytu 6.000 Kč. Ze smlouvy té plynul žalobci závazek, aby při vystěhování se z bytu nechal jej v takovém stavu, v jakém byt byl po úpravě, vzhledem k níž se žalovaný zavázal mu zaplatiti 6.000 Kč. Žalovaný přiznal, že byt pomocí žalobce si najal a že v něm bydlí, a ani netvrdil, že žalobce po úmluvě v bytě něco změnil. Žalobce neměl povinnost předati byt žalovanému v užívání, neboť to bylo povinností majitele domu, od něhož, pokud se týče od jehož správce si žalovaný byt přímo najal; obzvláště neměl povinnost, aby mu předal do vlastnictví zařízení, jímž úpravu bytu provedl. Proto mylně se žalovaný dovolává neplatnosti ujednání s poukazem na § 934 obč. zák. z důvodu, že se zařízení bytu provedené žalobcem stalo vlastnictvím majitele domu a že je nemožné, aby je žalobce převedl na něho, neboť žalovaný ani netvrdil, že žalobce takový závazek převzal, a z podstaty ujednání závazek takový nutně neplyne.

Čís. 12974.

Ustanovením § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., zůstalo ustanovení § 124 čís. 2 ex. ř. nedotčeno.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R I 957/33.)

Usnesením ze dne 15. června 1932 byla vymáhajícímu věřiteli povolena exekuce vnučeným propachtováním živnosti (autodopravy) povinného. Při rozvrhu výtěžku pachtu nevezal soud první stolice zřetel k pohledávce eráru 3.521 Kč na dani výdělkové, poněvadž nejde o nemovitost, nýbrž o propachtování pouhého oprávnění a poněvadž podle zákona č. 220 z roku 1896 ř. z. výdělková daň jen tehdy požívá